

Kauniaisissa, kesäkuussa 2010

Rakkaat Akasia-työn ystävät!

Kokonaisen viikonlopun olimme olleet yhdessä seurakuntatalolla. Mitä olimme siellä tehneet? Olimme kuunnelleet raamatunopetusta. Raamatun pohjalta olimme myös hakeneet vastauksia erilaisiin sielunhoidollisiin kysymyksiin.

Ihailin osallistujia, jotka jaksoivat istua ja kuunnella kahden kokonaisen päivän ajan. En olisi yhtään ihmetellyt, jos jonkun mielessä olisi käynyt ajatus, että eikö tällaisilla päivillä voisi pudottaa julistuksesta puolta pois. Olisi tilalla vaikka askartelua tai jotain muuta kivaa. Miksi kirkossa ylipäättään puhutaan ja julistetaan niin paljon? Eivätkö seurakunnan tai Akasia-säätiön työntekijät voisi käyttää aikaansa johonkin muuhun hyödylliseen?

Mieleeni on jäänyt mitä norjalainen ystäväni kerran kirjoitti asiasta. Hän oli lukenut englantilaisesta *British Weekly* -lehdessä seuraavan mielipidekirjoituksen:

”Ymmärrän, että pappien pitää nähdä vaivaa saarnojensa valmistamisessa ja että heiltä kuluu siihen aikaa. Olen osallistunut säännöllisesti jumalanpalveluksiin 30 vuoden ajan. Jos lasken oikein, olen kuunnellut ainakin 3000 saarnaa. Mutta en muista niistä enää yhtäkään! Siksi kysyn, eikö pappien tulisi käyttää aikaansa johonkin hyödyllisempään?”

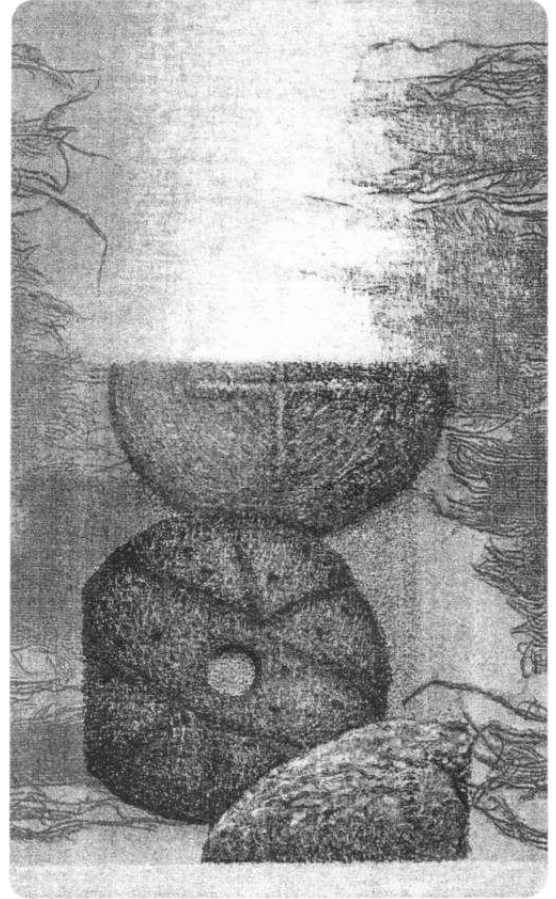
Yleisönosaston kirjoitus poiki kirjoitusten vyöryn, ehdotuksia puolesta ja vastaan. Keskustelun päätti seuraava kirjoitus:

”Olen ollut naimisissa 30 vuotta. Niiden aikana olen syönyt 32 850 ateriaa, valtaosa vaimoni valmistamia. En juuri muista, mikä menyy kullakin aterialla on ollut. Siitä huolimatta jokainen niistä on ravinnut minut. Olen varma siitä, että ilman näitä aterioita olisin kuollut jo ajat sitten. Ystävällisin terveisin...”

Siinä se pointti taisi olla. Onko mitään järkeä kuulla aina uudelleen ja uudelleen kristillistä julistusta? Tarvitsemmeko hartauksia? Hyödyttääkö käydä kirkossa ja lukea hengellistä kirjallisuutta? Ei hyödytä, jos kaiken on pakko säilyä muistissa. Mutta Jumalan sana sisältää hengen ravintoa, jota sisäinen ihmisemme tarvitsee elääkseen. Ilman sitä Jumala-suhde näivettyy.

Mutta eikö julistus voisi sisältää joskus jotain uutta ja jännittävää? Miksi puhutaan useimmiten siitä, minkä minä jo tiedän?

Raamattu on täynnä jännittäviä kertomuksia ja näköaloja. Niiden tutkimisen ei pitäisi olla pitkäveiteistä. Mutta totta on, että raitis raamatunopetus ei sisällä sellaista tietoa, mikä meille ei olisi jo Pyhässä kirjassa kerrottu.

Kuva: Ritva Kosonen

Menneen talven ja kevään olemme olleet liikkeellä toteuttaen Akasia-säätiön työnäkyä: hoitaa ihmisiä evankeliumin sanalla. Tuo sana ei nouse ihmisen omasta sisimmästä. Lain ja tuomion ääni sieltä kyllä nousevat. Evankeliumi tulee ulkopuoleltamme. Siksi kristillistä julistusta tarvitaan.

Evankeliumiin ei voi kyllästyä koskaan. Se kertoo Vapahtajasta, joka tuli syntistä ihmistä varten. Se kertoo hyvästä Jumalasta, joka vakuuttaa ihmiselle aina uudelleen: Olen sinua lähellä. Rakastan sinua.

RL

MATKOILLA KOETTUA

”Elämyksiä Raamatusta” -kertomusta varten asetin helsinkiläisen seurakuntasalin pöydälle havaintomateriaalia. Aiheena olivat ”Elämän sirpaleet”. Silmiemme eteen levittäytyi lyijyjalkanukien hahmossa raamatullinen draama. Siinä oli nainen, jonka elämässä oli lankeemus, ja paljon oli mennyt rikki. Siinä oli fariseuksia ja lainopettajia, jotka syyttivät ja osoittivat sormella: tuo ihminen ei ole elänyt niin kuin Jumalan käskyt vaativat. He määräisivät hänelle rangaistuksen. Ja sitten siinä oli Jeesus, joka armahti.

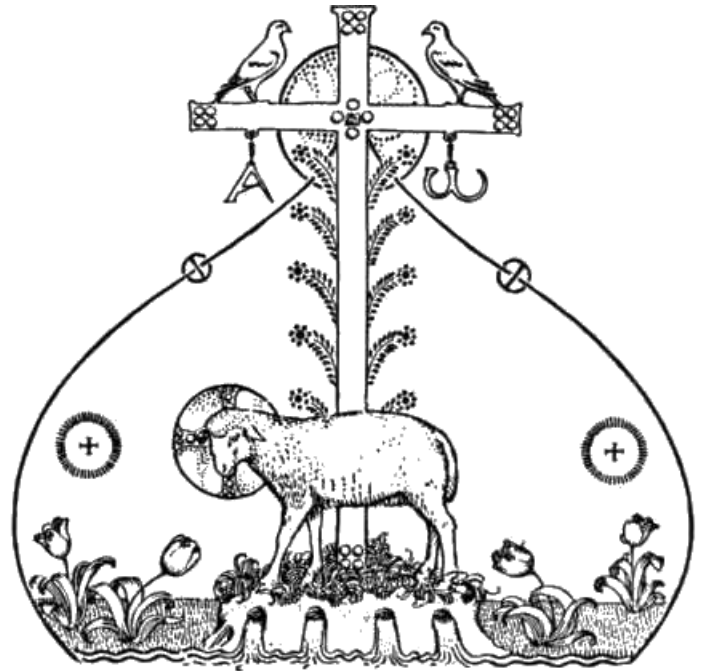
Naisen elämä muuttui kun hän keskusteli Jeesuksen kanssa. Hän sai anteeksi. Elämän sirpaleet menettivät haavoittavuutensa, sillä Jeesus otti kannettavakseen rangaistuksen hänen puolestaan. Ristillä ihmisten lankeemukset haavoittavat Jeesusta kuolettavasti. *Hänen haavojensa hinnalla me olemme parantuneet.*

Tilaisuuden lopussa oli esirukoushetki, ja rukous- ja kiitoslappuja luettiin. Yhteen lappuseen oli kirjoitettu: ”Kiitos, että olen tänä iltana saanut nähdä, kuka Jeesus on.”
Voiko olla arvokkaampaa kuultavaa tilaisuuden pitäjälle!

Pidin saman aiheen toisaalla Suomessa. Kuulijoiden joukossa oli nuori uskova tyttö ystävättärensä kanssa, joka ei ollut uskossa. He olivat aikaisemmin puhuneet keskenään uskonasioista, ja ystävätär oli antanut ymmärtää, ettei hän voi käsittää, ”että jonkun Jeesuksen piti kuolla mun puolestani”. Illan jälkeen tämä tyttö lähetti tekstiviestin uskovalle ystävälleen: ”Nyt mä ymmärrän miksi Jeesuksen piti kuolla.”

Nämä olivat tähtihetkiä kevään matkoilla. Mutta muunkinlaisia kokemuksia matkat tuovat joskus tullessaan.

Kevättalvella olin menossa lähijunalla Lempäälään. Mukanani oli, niin kuin aina, pahvilaatikollinen kirjoja. Olin sitonut laatikon pyörälliseen karryyyn jonka jätin eteisen puolelle. Oli ruuhka-aika ja juna oli täynnä väkeä. Pysähdyttiin Turengin asemalle. Paljon ihmisiä poistui junasta. Katsahdin heidän peräänsä ulos ikkunasta. Yhtäkkiä näen, kuinka kaksi teini-ikäistä poikaa vetää minun

kirjakärreäni pitkin asemalaituria. Järkyttyneenä juoksen ulos junavaunusta poikien perään ja huudan heille: ”Hei pojat, mitä te minun kärreälläni teette?” He jättävät kärreän siihen ja kävelevät kaikessa rauhassa eteenpäin minuun katsomatta. Otan kärreän ja palaan kiireesti junalle. Kun tulen oven eteen huomaan, että ovi on jo lukossa ja juna liikkuu.

Siinä minä seisoin, ilman päällysvaatteita pakkasessa. Sisällä junassa olivat käsilaukkuni, kännykkäni, Lempäälän tilaisuuden järjestäjien puhelinnumero ynnä muut tavarani. Ei käynyt mielesänikään että näin voisi käydä kun juoksin ulos. Hetken verran epätoivo kouraisi kurkkuaani. Samassa nostin käteni ja heilutin – jos vaikka veturinkuljettaja huomaisi minut. Ja hän huomasi! Hän näki minut peilistä, pysäytti junan ja avasi oven. Palasin paikalleni kaikki jäsenet vapisten mutta valtavan helpottuneena.

Olin saanut kokea mitä on tahallinen kiusanteko. Olin myös saanut kokea mitä on saada apua kiperässä tilanteessa.

MJ

KIITOKSEN PAIKKA

Siellä täällä tilaisuuksiemme jälkeen joku on tullut kertomaan meille olevansa työn tukija. On ollut ilo puristaa hänen kättään ja kiittää tuesta. Mieluiten puristaisimme kättä samalla tavalla kaikkien kanssa. Joudumme kuitenkin tekemään sen näin kirjeen kautta, kunnes mahdollisesti jossain kohtaamme.

Sydämellinen kiitos kaikesta taloudellisesta tuesta! Ilman sitä emme voisi tätä työtä tehdä. Kiitos myös jokaisesta rukoushuokauksesta työn ja meidän työntekijöiden puolesta! Meille merkitsee todellista rukousvastausta, että olemme saaneet voimaa ja terveyttä työhön. Riitan silmäallergialle ei ole vielä löytynyt oikeaa hoitoa. Uskomme että apu löytyy.

AJANKOHTAISTA

Kesä ja loma-aika suovat kaivatun tauon matkatyön keskelle. Taloudellisesti se merkitsee huonoja aikoja. Silloin syntyy helposti miinusta. Kiitos jokaiselle, joka voi auttaa miinuksen epäämässä!

Kännykkäkolehti on edelleen yksi tapa tukea Akasia-säätiön työtä. Soittamalla numeroon 0600-91898 tuet säätiön työtä 10,10 eurolla (toimii myös lankapuhelimella).

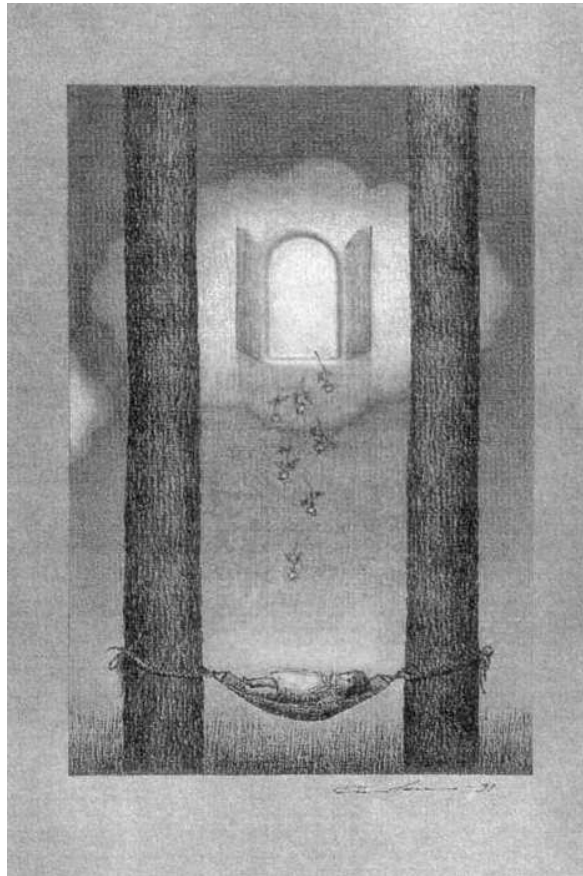
Syksyn kalenteristamme löytyy vielä tilaa seurakuntavierailuille. Ota rohkeasti yhteyttä seurakuntasi työntekijään ja pyydä häntä ottamaan yhteys meihin, niin voimme suunnitella ja sopia yksityiskohdista.

Kesän radio-ohjelmat ”Lähimmäisen lähellä” Radio Deissä ovat kuultavissa lauantaina 5.6. ja 7.8. klo 19. Heinäkuun ohjelma lähetetään poikkeuksellisesti sunnuntaina 4.7. klo 20.05 kesäjuhlien radioinnin vuoksi.

Löytyisikö sponsoria radio-ohjelmillemme? Kymmenen minuutin ohjelma kerran kuukaudessa maksaa säätiölle n. 1500,- euroa vuodessa. Mahdollinen sponsori mainittaisiin ohjelman lopussa: ”Tämän ohjelman kustansi ...”

Hyvää ja virkistävää kesää teille jokaiselle!

Marianna Jansson Ritva Lammejärvi

Kuva: Ritva Kosonen

AKASIA-SÄÄTIÖ, Kauppalantie 25 A 4, 02700 Kauniainen
puh. 09-728 4790, kotisivu: www.kolumbus.fi/akasia
Pankkiyhteys: Sampo 800016-71257633 (Lahjoitusten viitenumero: 1009)

Etelä-Suomen lääninhallitus on 7.11.2008 myöntänyt Akasia-säätiölle koko maata käsittävän rahankeräysluvan nro OKH579A ajalle 1.1.2009-31.12.2010. Varat käytetään säätiön toiminnan tukemiseen.